

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Amruševa 2/II desno p.p.432

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Josipu Biliću, u pravnoj stvari tužitelja **SINDIKALNA STAMBENA ZADRUGA**, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 15, OIB: 35785996858, zastupana po punomoćnici Anamarija Ivanković, odvjetnica u Zagrebu, Britanski trg 10., protiv tuženika **SINDIKALNA ŠTEDNO-KREDITNA UNIJA**, Zagreb, Radnička cesta 22, OIB: 03204517450, zastupana po punomoćniku Darko Rogan, odvjetnik u Zagrebu, Crvenog križa 13, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 27. siječnja 2017., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Anamarije Ivanković, odvjetnice i punomoćnika tuženika Darka Rogana, odvjetnika, donio je i objavio presudu 10. ožujka 2017.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

" I. Utvrđuje se da je ništava i pravno nevaljanom mjenica serije A, broj: 04796258, koju je tužitelj izdao pravnom predniku tuženika Sindikalno štedno kreditnoj zadruzi u Zagrebu dana 18.03.2002. godine a u kojoj je neistinito i protupravno navedena mjenična svota u iznosu od 4.053.517,48 kn, s dospijecem na naplatu dana 05.06.2009. godine po naredbi Marijana Hanžekovića, bez naznake u čemu se prima vrijednost te se stavlja na račun trasatu NAMA SAMIMA, plaćanje u Zagrebu, a koju mjenicu je pravni prednik tuženika Sindikalno štedno kreditna zadruga iz Zagreba nezakonito trasirao na treću osobu Marijan Hanžeković iz Zagreba, Mlinovi 14.

II. Utvrđuje se da su ništave i pravno nevaljane bjanko zadužnice sve na iznos do 500.000,00 kn i to bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-855/02 od dana 18.03.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-2386/02 od dana 28.06.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-1344/02 od dana 19.04.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-1537/01 od dana 24.05.2001., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-281/02 od dana 30.01.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-1539/01 od dana 24.05.2001., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-2245/01 od dana 06.09.2001. i bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-2876/01 od dana 13.11.2001.god."

II. Nalaže se tužitelju u roku od 8 dana naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 405.400,00 kn.

III. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 625,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi tvrdi da su pravni prednik tužitelja i pravni prednik tuženika Sindikalno štedno-kreditna zadruga (dalje SŠKZ) bili u poslovnom odnosu na način da je Sindikat državnih i lokalnih službenika i namještenika RH (dalje-Sindikat) preko SŠKZ kao financijske institucije, a radi provođenja programa zadovoljenja stambenih potreba članova Sindikata, odobravao namjenske kredite tužitelju odnosno njegovom pravnom predniku kao investitoru unutar sindikalnog programa. Tužitelj navodi da se kreditiranje vršilo tijekom 1997 do 2002 godine na način da je Sindikat preko SŠKZ odobrio tužitelju namjenske kredite u iznosu od 9.820.000,00 kn, te da je navedeni iznos SINDIKAT dijelom odobrio iz vlastitih sredstava a dijelom iz odobrenog kredita ZABE u iznosu od 5.000.000,00 kn koji je bio namjenski kredit za gradnju zgrade Podbrežje 14-20, Zagreb a koja je u vlasništvu tužitelja. Tužitelj ističe da je između tužitelja, SINDIKATA i ZABE sklopljen sporazum o uređenju međusobnih odnosa od dana 11.10.2002. kojim je utvrđeno da su na opisanim nekretninama u vlasništvu tužitelja u korist Banke upisana založna prava radi osiguranja tražbine banke, te da će Banka namirivati svoja potraživanja direktno od kupaca tužiteljevih stanova kojima će banka odobravati kredite. Tužitelj navodi da su odobrena sredstva od Banke odobravana tužitelju od strane tuženika odnosno SŠKZ, ugovorima o namjenskim kreditima od 04.07.2001. do kraja 2002. godine u kojima ugovorima su kao osiguranje kredita korištene bjanko mjenice i bjanko zadužnice te zalog na nekretninama za korist tuženika. Tužitelj ističe da su tako odobrena sredstva vraćena direktno Banci do ožujka 2003. u kojem smjeru je Banka izdala i brisovno očitovanje.

Tužitelj nadalje navodi da su pravni prednik tužitelja i tuženika sklopili niz ugovora o namjenskom kreditu kratkoročnog karaktera, pa tako i kredit sklopljen dana 12.03.2002. broj: 5-100-13836-21 za iznos od 300.000,00 kn, te da je tužitelj temeljem predmetnog ugovora predao tuženiku bjanko mjenicu, bjanko zadužnicu i zalog nekretnine, te da je izdao i mjenično očitovanje od dana 18.03.2002. kojim je utvrđeno da tužitelj kao mjenični dužnik uručuje tuženiku dvije bajnko mjenice za pokriće i osiguranje plaćanja obveza iz ugovora o namjenskom kreditu broj: 5-100-13836-21 uvećano za pripadajuće kamate i troškove, te kojim ovlašćuje tuženika da može popuniti mjenicu u skladu sa Zakonom o mjenici i ugovorom o kreditu i tražbinu učiniti dospjelom te tražiti naplatu kod nadležnog suda i da je suglasan da se tražbina može naplatiti na tužiteljevoj imovini i to nekretninama, te je i predao mjenicu broj: A 04796258. Tužitelj ističe da je tužitelj podmirio sve svoje obveze po Ugovoru o namjenskom kreditu br. 100-13836-21 od dana 12.03.2002. godine ali da tuženik nikada nije vratio predmetne bjanko mjenice tužitelju, odnosno konkretno mjenicu serije A, broj 04796258.

Tužitelj također navodi da je gore opisani program kratkoročnog kreditiranja okončan sklapanjem Sporazuma o naplati međusobnih potraživanja od dana 31.12.2002. godine koje strane Sporazuma su Sindikat, tužitelj i tuženik, te da su potom tužitelj, tuženik i SINDIKAT ušli u razdoblje dugoročnog kreditiranja u kojem razdoblju se novčana sredstva više ne odobravaju od strane tuženika već se za gradnju objekata koriste sredstva banaka, kupaca i izvođača radova, te se Sindikat u novom razdoblju pojavljuje kao nosilac programa, suinvestitor, koordinator i stimulator privlačenja državnih sredstava, a sve radi zbrinjavanja stambenih potreba zaposlenika u državnoj upravi.

Tužitelj navodi da su predmetnim Sporazumom o naplati međusobnih potraživanja od dana 31.12.2002. utvrđene međusobne financijske obveze i način njihova povrata između

ugovornih strana, te je u sporazumu konstatirano da je u razdoblju od 1997. do 2002. tuženik za rješavanje stambenih potreba članova Sindikata odobrio tužitelju namjenske kredite u ukupnom iznosu od 9.820.000,00 kn, te da se navedeni dug umanjuje za dio kredita u visini od 650.000,00 kn i to kompenzacijom nekretnine pa stanje glavnog duga na dan 31.12.2002. iznosi 9.170.000,00 kn + kamate u iznosu od 4.461.050,44 kn odnosno ukupno 13.631.050,44 kn, te da se dio duga tužitelja prema tuženiku odnosno tuženika prema SINDIKATU umanjuje za iznos od 5.133.000,00 kn sukladno sporazumu sa Zagrebačkom bankom od dana 11.10.2002. budući da je dug Banci u cijelosti podmiren.

Tužitelj naglašava da se od sklapanja predmetnog Sporazuma od dana 31.12.2002. kao element osiguranja naplate utvrđenog dugovanja više ne koriste bjanko mjenice i bjanko zadužnice nego isključivo upis založnog prava na točno određenim nekretninama odnosno kompenzacija u nekretninama.

Tužitelj nadalje navodi da su sklopljeni i dodatci predmetnom sporazumu i to dodaci od I do V., te da je dodatkom II. od dana 03.05.2004. potvrđeno da je Zagrebačka banka u cijelosti namirena te da je tužitelj u cijelosti otplatio kamate prema tuženiku kao i da je tužitelj otplatio dio Sindikalne glavnice, te ističe da je iz članka 2. Dodatka II vidljivo da preostali dug od 4.137.070,20 kn predstavlja strogo namjenska sredstva Sindikata, te da će se isti podmiriti prodajom predmetnih stanova kupcima i kompenzacijom u nekretninama. Tužitelj navodi da je Dodatkom V Sporazuma od dana 31.12.2007. konstatiran preostali dug tužitelja prema tuženiku te da će za pokriće navedenog duga od 3.634.874,07 kn tužitelj temeljem 6 zaključenih predugovora omogućiti tuženiku stjecanje prava vlasništva na nekretninama na način da će konačni ugovori za navedene nekretnine zaključiti nakon provedbe etažiranja stambenih objekata od strane tužitelja. Tužitelj navodi da su predmetni stanovi u vrijeme sklapanja Dodatka V sporazuma bili pod hipotekom. Tužitelja nadalje ističe da je dana 27. veljače 2008. godine sklopljen Ugovor o prijenosu ugovora između tuženika kao prenositelja i Marijana Hanžekovića kao primatelja, te tužitelja koji je dao pristanak na prijenos ugovora (predugovora), te ističe da su potpisnici ugovora o prijenosu ugovora morali biti upoznati u trenutku potpisa ugovora o prijenosu ugovora da na predmetnim stanovima postoji hipoteka banke.

Tužitelj naglašava da je Marijan Hanžeković dana 04.06.2009. podnio na naplatu na Hypo Alpe-adria bank d.d. mjenicu serije A, br. 04796258 izdanu dana 18.03.2002. godine s datumom dospijeca 05.06.2009. a na iznos od 4.053.517,48 kn a koja je naplaćena u iznosu od 552,33 kn i vraćena Marijanu Hanžekoviću s potvrdom banke o djelomičnoj naplati. Tužitelj ističe da je predmetnu mjenicu predao tuženiku kao sredstvo osiguranja kratkoročnog kredita koji je u cijelosti zatvoren godinama prije nego je ista podnesena na naplatu kod banke. Tužitelj ističe da je Marijan Hanžeković također dana 05.06.2009. podnio na naplatu i utužene zadužnice a koje zadužnice je tužitelj također predao tuženiku za pokriće kratkoročnih kredita a koji krediti su u cijelosti isplaćeni. Tužitelj navodi da je predmetnu mjenicu br. 04796258 serija A predao tuženiku kao sredstvo osiguranja plaćanja po ugovoru o namjenskom kreditu broj 5-100-13836-21 od dana 12.03.2002. godine koji kredit je u cijelosti podmiren i to izravno Zagrebačkoj banci d.d. sukladno Sporazumu o uređenju međusobnih odnosa od dana 11.10.2002. godine i da je time sukladno zakonu mjenica trebala biti vraćena tužitelju, te budući da nije da je sukladno tome ista ništavna jer Marijan Hanžeković nije zakoniti imatelj iste jer se iz iste ne može utvrditi neprekinuti niz indosamenata, pa se mjenica kao takva ne može niti smatrati vjerodostojnom ispravom.

Tužitelj također ističe da je predmetna mjenica izdana kao bjanko mjenica i da je ista popunjena na načini na je upisan mjenični iznos od 4.053.517,48 kn sa datumom dospelosti 05.06.2009., te je onaj po čijoj naredbi se mora platiti označen Marijan Hanžeković, a kao trasata odnosno onog koji treba platiti s navođenjem točne adrese označeno „NAMA SAMIMA“, te ističe da je takovim popunjavanjem mjenice počinjena povreda odredaba Zakona o mjenici obzirom je točna oznaka trasata bitan sastojak mjenice, a također s obzirom na činjenicu da navedenu mjenicu tužitelj nikada nije izdao Marijanu Hanžekoviću, te da se iz iste ne može utvrditi neprekinuti niz indosamenata pa je riječ o mjenici nepodobnoj za uporabu odnosno u konkretnom slučaju naplatu i ovrhu, te da se čak može reći i nepravilno i protupropisno popunjenoj pa samim time je mjenica ništetna. Tužitelj navodi da slijedom izloženog Marijan Hanžeković nije zakoniti imatelj predmetne mjenice sukladno članku 15. Zakona o mjenici i budući da svoje pravo niti ne može dokazati neprekinutim nizom indosamenata, te ističe da je mjenica ništavna u smislu odredbe članka 16. st. 2. Zakona o mjenici jer je ista naknadno popunjena protivno ugovoru za koji je kao sredstvo osiguranja dana, koje potraživanje je u cijelosti podmireno, odnosno protivno propisima Zakona o mjenici kojima je propisan način popunjavanja bjanko mjenice, te ju je Marijan Hanžeković dužan sukladno članku 49. Zakona o mjenici i vratiti tužitelju

Tužitelj ističe da je Marijan Hanžeković predmetnu mjenicu stekao zlonamjerno i da je isti vidljivo iz izjave Marijana Hanžekovića od dana 28. travnja 2009. godine kojoj isti izjavljuje da je temeljem Ugovora o cesiji od dana 20.02.2008. tuženik prenio na Marijana Hanžekovića svoje potraživanje u iznosu od 3.634.874,07 sa kamatama i sporednim potraživanjima pa je od tuženik primio 8 bjanko zadužnica i 4 bjanko mjenice a koja sredstva osiguranja da će biti upotrijebljena samo i isključivo u svrhu naplate potraživanja koje je preneseno cesijom, te je u tom smjeru tužitelju i uručen predmetni ugovor o cesiji a koji ugovor je sklopljen sedam dana prije sklapanja ugovora o prijenosu ugovora od dana 27.02.2008.

Tužitelj ističe da je predmetnim ugovorom o cesiji tuženik prenio svoje potraživanje prema tužitelju na Marijana Hanžekovića uz naknadu od 2.998.771,10 kn, te je istim ugovorom utvrđeno da primitkom predmetnog iznosa tuženik više nema prema tužitelju nikakvih potraživanja, te da Marijan Hanžeković neće protiv tužitelja pokrenuti prisilnu naplatu prije 30.04.2008. odnosno do 01.05.2009. i da je člankom 6. suglasno utvrđeno da ukoliko bi tužitelj odbio postupati po suglasnim utvrđenima, da Marijan Hanžeković može odmah po potpisu ugovora o cesiji pokrenuti postupak prisilne naplate na cjelokupnoj imovini tužitelja, te da su u tom smjeru Marijanu Hanžekoviću predana i sva sredstva osiguranja koja je tuženik primio od tužitelja, te navodi da je isto i učinjeno više od godinu dana od sklapanja ugovora o cesiji kada je tuženik predao Marijanu Hanžekoviću 8 bjanko zadužnica i 4 bajnko mjenice.

Tužitelj stoga navodi da je Marijan Hanžeković zlonamjerno stekao bjanko zadužnice i bjanko mjenice budući da uvidom u Sporazum i Dodatke I-V a koji čine sastavni dio Ugovora o cesiji od dana 20.02.2008. jasno vidljivo da se radi o sindikalnom programu gdje se koriste strogo namjenska sredstva a kao sredstva osiguranja nigdje se ne spominju mjenice i zadužnice nego je isključivo propisano da se kao sredstvo osiguranja daje upis založnog prava na nekretninama tužitelja odnos dug se prebija isključivo kompenzacijom nekretninama, te navedene činjenice nisu mogle tuženiku i Marijanu Hanžekoviću ostati nepoznate.

U odgovoru na tužbu, tada 2. tuženik Marijan Hanžeković je naveo da u odnosu na točku I. tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti mjenice serije A broj: 04796258i i u odnosu na točku II. tužbenog zahtjeva kojim se traži zabrana Marijanu Hanžekoviću raspolaganja i upotrebe mjenice, da ističe prigovor listispendencije budući da o istom zahtjevu

između stranaka teče već parnica, budući da je Marijan Hanžeković pokrenuo pred javnim bilježnikov protiv ovdje tužitelja ovršni postupak, u kojem je tužitelj uložio žalbu, te je postupak nastavljen povodom prigovora ovdje tužitelja kao protiv platnog naloga, te ističe da je dana 10.02.2010. donijeta i presuda u navedenom postupku kojom je usvojen tužbeni zahtjev, a protiv koje presude je tužitelj u ovom postupku izjavi žalbu, te stoga predlaže odbaciti tužbu u ovoj pravnoj stvari. Nadalje, ističe da je rješenje o ovrši poslovni broj: Ovr-24141/09 od dana 19.06.2009. doneseno temeljem vjerodostojne isprave i to mjenice koje utvrđenje ništetnosti tužitelj ovom tužbom zahtjeva, postalo pravomoćno i ovršno, te Marijan Hanžeković ističe da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan, te ističe da je 1. tuženik prenio na Marijana Hanžekovića potraživanje 1. tuženika prema tužitelju utvrđeno Dodatkom V Sporazuma i da predmetni prijenos nije bio zabranjen pa je takav prijenos u cijelosti pravovaljan, te je stoga nesporno da je predmetnom cesijom na Marijana Hanžekovića prenijeto potraživanje 1. tuženika prema tužitelju u iznosu od 3.634.874,07 kn, te je sukladno članku 7. ugovora o cesiji 1. tuženik predao 2. tuženiku i sva sredstva osiguranja koja je primio od tužitelja koja sredstva osiguranja je tužitelj predao 1. tuženiku radi osiguranja plaćanja potraživanja koja su predmet Sporazuma o naplati međusobnih potraživanja i pripadajućih dodataka.

2. tuženik navodi da su Sporazumom on naplati međusobnih potraživanja tužitelj i 1. tuženik utvrdili visinu obveza tužitelja prema 1. tuženiku i način njihova podmirenja te su predmetnim sporazumom jasno odredili da su predmet sporazuma potraživanja 1. tuženika temeljem odobrenih namjenskih kredita tužitelju u razdoblju od 1997. do 2002. godine, s time da pojedinačni krediti nisu pojedinačno navedeni, te da je logično da je 1. tuženik zadržao postojeća već izdana sredstva osiguranja koja su i izdana temeljem pojedinačnih ugovora o namjenskoj kreditu a naplata potraživanja temeljem navedenih ugovora o namjenskom kreditu i jeste predmet sporazuma o naplati međusobnih potraživanja, a da je tome tako vidljivo je i iz činjenice da tužitelj nikada nije zatražio povrat izdanih sredstava osiguranja. Marijan Hanžeković nadalje navodi da je zakoniti imatelj predmetnih sredstava osiguranja koja su mu prenijeta na zakonit način odnosno ugovorom o cesiji. Također ističe da prigovor da mjenica nije popunjena sukladno zakonu budući da je u istoj u rubrici izvješće trasatu uneseno „nama samima“ u cijelosti neosnovan, budući je takav način popunjavanja u situaciji kada su trasant i trasat ista osoba (vlastita trasirana mjenica) primjeren i u skladu sa zakonom, te ističe da je sva sredstva Marijan Hanžeković stekao u dobroj vjeri i da tužitelj nije ovlašten isticati prigovore iz osnovnog posla, te također ističe da su mu i zadužnice predane u skladu s odredbom članka 183. st. 4. Ovršnog zakona. Također ističe da novčana tražbina na isplatu iznosa od 3.654.811,00 nije zamijenjena nenovčanom tražibnom na predaju šest stanova niti su ispunjeni uvjeti za prijeboj budući da tražbina tužitelja prema 2. tuženiku nije niti nastala, te ističe da je tužitelj dio stanova koji su obuhvaćeni sklopljenim predugovorima otuđio a dio nije niti sagradio, te ističe da su svi ponuđeni stanovi imali pravni nedostatak odnosno upisanu hipoteku zbog čega je 2. tuženik i odbio sklapanje predmetnih ugovora o kupoprodaji.

1. tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je prenio svoje potraživanje prema tužitelju na 2. tuženika i da se 1. tuženik predmetnim ugovorom o cesiji obvezao i predati sva sredstva osiguranja koja je primio od tužitelja.

Podneskom od dana 23. svibnja 2011. tužitelj je povukao tužbu u odnosu na 2. tuženika Marijana Hanžekovića, te je ovaj sud dana 30. svibnja 2011. donio rješenje poslovni broj: P-6664/10, kojim se utvrđuje da je tužba protiv 2. tuženika Marijana Hanžekovića povučena.

U podnesku od dana 2. ožujka 2012. tužitelj navodi da je dana 17. siječnja 2011. sklopio sa Marijanom Hanžekovićem sporazum o uređenju međusobnih odnosa između tužitelja i

Marijana Hanžekovića. Također navodi da je tuženik predmetne mjenice i zadužnice nezakonito predao Marijanu Hanžekoviću i da je isti ishodio nepravomoćnu presudu poslovni broj: P-1854/09 od dana 10.02.2010. te da je Marijan Hanžeković i povukao tužbu u navedenoj pravnoj stvari, te da sukladno iznesenom nesporno proizlazi da su sredstva osiguranja koje je tuženik predao Marijanu Hanžekoviću ništava.

Na ročištu održanom dana 2. listopada 2012. tuženik je istaknuo prigovor promašene pasivne legitimacije budući su mjenice i zadužnice kod Marijana Hanžekovića, a ne tuženika, te je pozvano tužitelja da se očituje temelje čega je utvrdio da je mjenica koja je popunjena od strane Marijana Hanžekovića se odnosi na ugovor koji je tuženik sklopio sa tužiteljem na iznos od 300.000,00 kn, a koji kredit nikada tuženiku nije vraćen, budući da u ugovoru mjenica na koju se poziva tužitelj nije naznačena brojem mjenice.

Podneskom od dana 3. lipnja 2016. tužitelj je naveo da je opširnost navoda i dokumentacije usmjerena ka jednom cilju a to da se utvrdi da tuženik nije smio niti mogao prenijeti na Marijana Hanžekovića sva sredstva osiguranja koje je primio od tužitelja.

Završno, podneskom od dana 12. prosinca 2016. tužitelj je konačno uredio tužbeni zahtjev na način da je točkom I. tražio da se utvrdi ništavnost i pravno nevaljanost mjenica serije A, broj: 04796258, koju je tužitelj izdao pravnom predniku tuženika Sindikalno štedno kreditnoj zadruzi u Zagrebu dana 18.03.2002. godine a u kojoj je neistinito i protupravno navedena mjenična svota u iznosu od 4.053.517,48 kn, s dospijecom na naplatu dana 05.06.2009. godine po naredbi Marijana Hanžekovića, bez naznake u čemu se prima vrijednost te se stavlja na račun trasatu NAMA SAMIMA, plaćanje u Zagrebu, a koju mjenicu je pravni prednik tuženika Sindikalno štedno kreditna zadruga iz Zagreba nezakonito trasirao na treću osobu Marijan Hanžeković iz Zagreba, Mlinovi 14. Točkom II. tužbe tužitelj je tražio da se utvrdi da su ništave i pravno nevaljane bjanko zadužnice sve na iznos do 500.000,00 kn i to bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-855/02 od dana 18.03.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-2386/02 od dana 28.06.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-1344/02 od dana 19.04.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-1537/01 od dana 24.05.2001., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-281/02 od dana 30.01.2002., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-1539/01 od dana 24.05.2001., bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-2245/01 od dana 06.09.2001. i bjanko zadužnica ovjerena od strane javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba, broj OV-2876/01 od dana 13.11.2001.

Navedenom dispozicijom tužitelj je preinačio tužbeni zahtjev, te je sud raspravnim rješenjem na ročištu dana 27. siječnja 2017. godine, iako se tuženik protivio preinaci tužbe, dopustio preinaku tužbe temeljem čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku našavši istu svrhovitom za konačno rješenje spora između stranaka.

Sud je u tijeku postupka, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, proveo dokaz uvidom u sporazum o uređenju međusobnih odnosa od dana 11.10.2002. (list 26-27 spisa), rješenje od dana 21.11.2003. (list 28-29 spisa), ugovor o namjenskom kreditu br. 5-100-13836-21 (list 30 spisa), preslika zadužnice (list 31 spisa), mjenično očitovanje (list 32 spisa), preslika mjenice serije A, br. 04796258 (list 34 spisa), sporazum o naplati međusobnih potraživanja (list 34-37 spisa), Dodatak I. Sporazumu o naplati međusobnih potraživanja (list 38-39 spisa), Dodatak II.

Sporazumu o naplati međusobnih potraživanja (list 40-42 spisa), Dodatak III. Sporazumu o naplati međusobnih potraživanja (list 43-45 spisa), Dodatak IV. Sporazumu o naplati međusobnih potraživanja (list 46-47 spisa), Dodatak V. Sporazumu o naplati međusobnih potraživanja (list 48-49 spisa), predugovori (list 50-61 spisa), odluka (list 62 spisa), dopis od dana 30.07.2007. (list 63 spisa), program stambenog zbrinjavanja (list 64-66 spisa), ugovor o kreditu br. 011-516/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (list 67-74 spisa), ugovor o prijenosu ugovora (list 75-76 spisa), dopis od dana 30.06.2009. (list 77-78 spisa), dopis od dana 01.07.2009. (list 79-80 spisa), dopis od dana 08.06.2009. (list 81-82 spisa), očevidnik o redoslijedu naplate (list 83-86 spisa), ovršni prijedlog (list 87-159 spisa), izjava od dana 28.04.2009. (list 160 spisa), preslika presude i žalbe P-1854/09 (list 161-170 spisa), ugovor o cesiji (list 171-174 spisa), zaključak sa radnog sastanka (list 175 spisa), bjanko zadužnica (list 176 spisa) mjenično očitovanje (list 177 spisa), ugovor o namjenskom kreditu br. 5-100-13836-21 (list 178 spisa), preslika bjanko zadužnica (list 179 i 181 spisa), mjenično očitovanje (list 180 i 182 spisa), ugovori o namjenskom kreditu sa preslikama bjanko zadužnica i mjeničnog očitovanja (list 183-192 i 523-546 spisa), novinski članci (list 193-200 spisa), prigovor treće osobe (list 201-222 spisa), ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom (list 553-554 spisa), dopis od dana 25.10.2004. (list 555 spisa), rješenje od dana 12.09.2003 (list 556 spisa), dopis od 21.04.2009. (list 560-561 spisa), dopis od 05.11.2009. (list 562-563 spisa), dopis od 11.09.2009. (list 564 spisa), dopis od 29.05.2009. (list 565-567 spisa).

Osim navedenog, sud je izveo i dokaz saslušanjem svjedoka Ivice Ihasa (list 509—511 spisa) i svjedoka Slobodana Kljaića (list 548-549 spisa), te zakonskog zastupnika tužitelja Ruže Kovačić (list 512-513 spisa)

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13 dalje: ZPP) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Predmet ovog postupka je utvrđenje ništetnosti mjenice serije A, broj: 04796258, te 8 zadužnica navedenih u tužbi.

Među strankama nije sporno da se predmetne zadužnice i mjenica nalaze kod Marijana Hanžekovića, budući su stranke isto učinile nespornim na ročištu održanom dana 28. prosinca 2015. godine, te jednako tako nije sporno niti da je predmetnu mjenicu popunio sam Marijan Hanžeković, te također između stranaka nije sporno da je predmetnu mjenicu i zadužnice na naplatu predao upravo Marijan Hanžeković.

No, među strankama je sporna pasivna legitimacija tuženika, te je sporno po kojem točno ugovoru je tužitelj predao tuženiku mjenicu serije A, broj: 04796258, te je sporno da li je ugovor temeljem kojega je predana predmetna mjenica, podmiren i kada je isti podmiren, te je sporno da li je tuženik mogao prenijeti ugovorom o cesiji od dana 20.02.2008. na Marijana Hanžekovića i sredstva osiguranja čije utvrđenje ništavnim tužitelj ovom tužbom i traži, te je sporno da li je predmetna mjenica popunjena suprotno dogovoru između stranaka, te je sporno da li je predmetna mjenica ništavna jer Marijan Hanžeković nije zakoniti imatelj iste jer se iz iste ne može utvrditi neprekinuti niz indosamenata, pa se mjenica kao takva ne može niti smatrati vjerodostojnom ispravom, zatim je sporno da li je predmetna mjenica popunjena suprotno sporazumu odnosno zakonu.

Sud je na prijedlog tužitelja izveo i dokaz saslušanjem svjedoka Ivice Ihasa i Slobodana Kljaića, te zakonskog zastupnika tužitelja Ruže Kovačić.

Svjedok Ivica Ihas, u sporno vrijeme upravitelj tužitelja, u svom iskazu je u bitnome prvotno naveo da mu je poznato da su predmetna sredstva osiguranja još uvijek kod tuženika iz razloga što je razgovarao sa upraviteljem tuženika Milanom Hrboka, a koji je potvrdio da su predmetna sredstva osiguranja još uvijek kod tuženika, te da ne može odgovoriti temeljem kojeg kredita je tuženiku predana mjenica br. A04796258, da bi potom na izravan upit punomoćnika tužitelja naveo da je predmetna sredstva osiguranja predao Marijanu Hanžekoviću, te potom da se ne sjeća zašto je Marijanu Hanžeković predao pojedine mjenice i zadužnice, upravo predane mjenice i zadužnice budući da je svjedok rekao da se kod tuženika još uvijek nalaze mjenice i zadužnice, te da ne zna da li postoji trenutno kakav dug tužitelja prema tuženiku, te da misli da postoji još uvijek dug tužitelja prema Sindikatu.

Sud nije poklonio vjeru iskazu svjedoka Ivice Ihasa budući je iskaz navedenog svjedoka kontradiktoran sam sebi, a kako je to gore i navedeno, te isti nije niti životno logičan, niti je isti u suglasju sa dokumentacijom u spisu.

Ruža Kovačić, zakonski zastupnik tužitelja je u svom iskazu u bitnome navela da je sa Marijanom Hanžeković dogovoreno da će tužitelj podmiriti potraživanje Marijana Hanžekovića koje mu je prenjeto od strane tuženika, uz uvjet da Marijan Hanžeković povuče mjenice i zadužnice sa naplate, te je također navela da su mjenice i zadužnice čije se utvrđenje ništetnim traži ovom tužbom, prvotno predane tuženiku, koji je iste predao Marijanu Hanžekoviću, te je navela da je na sastanku sa Marijanom Hanžekovićem isti naveo da je on postupao u dobroj vjeri te da su mjenice i zadužnice ili vraćene tužitelju ili su koliko se sjeća poništene od strane Marijana Hanžekovića, te je prvotno navela da je potpisom Ugovora o prijenosu ugovora smatrala da se vraća dug Marijanu Hanžekoviću, odnosno dug koji je prije postojao prema tuženiku, da bi potom na izravan upit punomoćnika tuženika navela da je svrha sklapanja predugovora na listu 50-61 bila što je s njima tužitelj smatrao da vraća dio potraživanja tuženika, odnosno da s njima daje osiguranje povrata potraživanja tuženika tj. da će se iz kupoprodajne cijene od prodaje predmetnih stanova članovima sindikata, podmiriti potraživanje tuženika prema tužitelju.

Sud nije poklonio vjeru iskazu zakonskog zastupnika tužitelja Ruže Kovačić budući je njen iskaz također kontradiktoran sam sebi, a kako je to gore i navedeno, te isti nije niti životno logičan niti uvjerljiv, a niti je isti u suglasju sa dokumentacijom u spisu.

Svjedok Slobodan Kljaić je u svom iskazu u bitnome naveo da je tužitelj podmirio sva svoja potraživanja temeljem Ugovora o namjenskom kreditu i to na način da je tuženiku podmirio ista kompenzacijom i to predajom tuženiku izgrađenih stanova, te je naveo da u Dodatak 5. Sporazuma od dana 31.12.2002. nisu uključena dugovanja iz Ugovora o namjenskom kreditu iz podneska od 12.12.2016., budući su dugovanja iz navedenih kredita već bila podmirena, te da ne može decidirano odgovoriti na što se odnosi dug iz Dodatka 5. od 31.12.2007. Također je naveo da mu je poznao je 2008. sklopljen Ugovor o prijenosu Ugovora, te navodi da mu nije bilo poznato da je tuženik sklopio i Ugovor o cesiji s Marijanom Hanžeković, te da je za isto saznao kada je 2008. tužitelj blokiran od strane Marijana Hanžekovića. Svjedok je također iskazao da pod "novim" Ugovorima o kreditiranju smatra Ugovore sklopljene nakon 2001. i 2002. godine, a da pod "starim" Ugovorima o kreditiranju " smatra one sklopljene prije kredita Zagrebačke banke, te navodi da je tužitelj kao sredstvo osiguranja povrata kredita za " nove Ugovore" davao zadužnice i hipoteku na nekretninama dok

je kao sredstvo osiguranja povrata kredita za " stare ugovore" davao zadužnice i mjenice, i to sve u trenutku dobivanja kredita, te je naveo da su stanovi iz Dodatka 5. Sporazuma od dana 31.12.2007. upravo ti pojedinačno određeni stanovi kojima je tužitelj podmirio potraživanje tuženika temeljem " starih" Ugovora o kreditu. Svjedok je također na izravan upit suda a kada je svjedoku predloženo da je upravo na upit pun. tuženika naveo da je predmetnim stanovima iz Dodatka 5. tužitelj podmirivao dugove po " starim " kreditima te da je svjedok naveo da su u podnesku tužitelja od 12. 02.2016. i " stari" i " novi" Ugovor te da je svjedok na izravan upit suda naveo da Dodatkom 5. nisu obuhvaćena dugovanja tužitelja iz Ugovora o namjenskom kreditu iz podneska tužitelja od 12.12.2016., svjedok navodi da ne može potvrditi da su predmetnim stanovima iz Dodatka 5. Sporazuma podmirena dugovanja tužitelja temeljem " starih " Ugovora o kreditu. Svjedok je iskazao da ne zna točan broj koliko je sklonjeno Ugovora o namjenskom kreditu, ali navodi da se radi o većem broju, te navodi da mu je poznato da su dugovanja tužitelja namirivana kompenzacijom stanova izgrađenih u Zagrebu, naselje Kajzerica.

Sud nije poklonio vjeru iskazu svjedoka Slobodana Kljaića budući je njegov iskaz jednako tako kontradiktoran sam sebi, a kako je to gore i navedeno, te isti nije niti životno logičan niti uvjerljiv, a niti je isti u suglasju sa dokumentacijom u spisu.

Nadalje, treba navesti da je sud uvidom u presliku predmetne mjenice na listu 33 spisa utvrdio da predmetna mjenica ima sve sastojke iz članka 109. Zakona o mjenici (Narodne novine: 74/94 – dalje u tekstu –ZM), te da se u konkretnom slučaju radi o vlastitoj bjanko mjenici. Tuženik nije sporio istovjetnost predmetne preslike sa izvornikom.

Naime, iako je sporna mjenica sastavljena na obrascu koji se koristi za trasiranu mjenicu, ona je izdana kao vlastita bjanko mjenica, a da se radi upravo o vlastitoj mjenici govori i činjenica da na mjenici nije navedeno ime trasata kojeg nema kod vlastite mjenice, a nužan je za trasiranu mjenicu, dok se u donjem desnom dijelu mjenice na mjestu gdje se potpisuje trasant, dakle izdavatelj mjenice nalazi potpis i žig tužitelja.

Jednako tako, treba naglasiti da nije sporno da je pravni prednik tužitelja predao pravnom predniku tuženika vlastitu bjanko mjenicu.

Bjanko mjenica je mjenica koja nema svih bitnih sastojaka, a izdana je s tim da se manjkajući bitni sastojci naknadno ispune. Ona se koristi kao sredstvo osiguranja plaćanja, jer se imatelju mjenice omogućuje da je naknadno ispuni prema ostatku iznosa neplaćenog duga i sl. Ona se mora ispuniti u skladu s međusobnim sporazumom vjerovnika i dužnika.

Slijedom navedenog, imatelj mjenice može bjanko mjenicu dalje prenijeti, ako suprotno nije ugovoreno, a u konkretnom slučaju nije ugovorena zabrana, te nadalje, može ispuniti predmetnu mjenicu prema utanačenju između stranaka, a može bjanko mjenicu i prenijeti dalje bez da je ispunio, s time da je svaki idući zakoniti imatelj mjenice dužan istu popuniti sukladno sporazumu sa izdavateljem takove mjenice, jer u suprotnom ukoliko bilo koji idući imatelj mjenice istu ispuni suprotno dogovoru, odnosno ukoliko istu stekne a bude mu poznato da je ista popunjena suprotno dogovoru, mjenični dužnik može protiv takovog imatelja istaknuti prigovor protuugovornog popunjavanja mjenice, dok protiv stjecatelja mjenice koji su takovu mjenicu koja je protuugovorno popunjena, stekli u dobroj vjeri, takav prigovor se ne može s uspjehom staviti.

Vezano uz tužiteljev navod da je predmetna mjenica popunjena suprotno odredbi članka 16. st. 2. Zakona o mjenici, ovaj sud je predmetni prigovor ocijenio neosnovanim iz niže navedenih razloga.

Naime, člankom 16. ZM-a je propisano da osobe protiv kojih je stavljen zahtjev da ispunje svoje obveze iz mjenice ne mogu prema njenom imatelju isticati prigovore koji imaju temelj u njihovim osobnim odnosima sa trasantom ili s kojim prijašnjim imateljem mjenice, osim ako je sadašnji imatelj mjenice prilikom njenog stjecanja svjesno postupio na štetu dužnika.(st.1.) Ako je mjenica, koja je u vrijeme izdanja bila nepotpuna, naknadno ispunjena protivno postojećem sporazumu; povreda ovog sporazuma ne može se prigovoriti imatelju mjenice, osim ako ju je stekao zlonamjerno ili ako je pri stjecanju mjenice postupio s velikom nepažnjom. (st.2.)

Ovdje treba navesti da se odredba stavka 1. članka 16. ZM-a ne odnosi na prigovore protudogovornog popunjavanja bjanko mjenice već na neka protupotraživanja ili reklamacije koje konkretan mjenični dužnik ima prema onome tko se javlja kao aktivno legitimirani vjerovnik, odnosno u navedenom slučaju se ne radi samo o prigovorima između stranaka osnovanog posla, nego o prigovorima iz osobnog odnosa između konkretnih stranaka. Odredba stavka 2. članka 16. odnosi se jedino na prigovore nekorektnog popunjavanja nepotpune mjenice, te mjenični dužnik ne može imatelju prigovarati nekorektan sastav odnosno ispunjenost mjenice protivno sporazumu, osim ako je imatelj mjenicu stekao zlonamjerno ili velikom nepažnjom.

Tužitelj je glede protupravnog popunjavanja predmetne mjenice između ostaloga tvrdio da je mjenica popunjena na način na je upisan mjenični iznos od 4.053.517,48 kn sa datumom dospelosti 05.06.2009., te je onaj po čijoj naredbi se mora platiti označen Marijan Hanžeković, a kao trasata odnosno onog koji treba platiti s navođenjem točne adrese označeno „NAMA SAMIMA“, te da je takovim popunjavanjem mjenice počinjena povreda odredaba Zakona o mjenici obzirom je točna oznaka trasata bitan sastojak mjenice. Zatim, tužitelj je glede protupravnog popunjavanja tvrdio da je mjenica ništavna u smislu odredbe članka 16. st. 2. Zakona o mjenici jer je ista naknadno popunjena protivno ugovoru za koji je kao sredstvo osiguranja dana, koje potraživanje je u cijelosti podmireno, odnosno protivno propisima Zakona o mjenici kojima je propisan način popunjavanja bjanko mjenice.

No, kao što je navedeno, među strankama nije sporno da je predmetnu mjenicu popunio upravo Marijan Hanžeković i da je upravo Marijan Hanžeković predao istu na naplatu, pa budući da se predmetna mjenica niti ne nalazi kod tuženika, te da je tuženik nije niti popunjavao to se tuženiku u ovom postupku niti ne može istaknuti predmetni prigovor ispunjavanja mjenice protivno sporazumu.

Nevezano uz navedeno, treba navesti da tužitelj nije sukladno članku 219. ZPP-a, niti dokazao da je tuženiku, predmetna mjenica serije A, broj: 04796258 uopće predana temeljem ugovora 5-100-13836-21 od dana 12. ožujka 2002. godine.

Naime, tužitelj je tvrdio da je Dodatkom II utvrđeno da je dug prema Zagrebačkoj banci podmiren te da stoga i zadužnice i mjenice koje su bile predane tuženiku kao sredstvo osiguranja ugovora o kratkoročnom kreditiranju temeljem kojih su bile predane su prestale važiti, te da stoga budući su iste upotrijebljene za naplatu potraživanja iz Dodatka V sporazuma, a koja potraživanja više nisu ona prema Zagrebačkoj banci jer su ista podmirena da su zato mjenice i zadužnice ništetne.

Vezano uz navedeno, treba navesti da sve i kada bi navodi tužitelja bili točni, da sama činjenica da je tužitelj i podmirio potraživanje temeljem kojega su bile predane tuženiku utužena mjenica i zadužnice, da predmetne zadužnice i mjenica ne bi bile iz navedenog razloga ništetne.

Naime, eventualni prestanka obveze ne rezultira ništavnošću zadužnica i mjenica koje su izdane radi osiguranje te obveze, te bi stoga prestanak obveze mogao biti činjenična osnova tužbenog zahtjeva za zabranu naplate po zadužnici i mjenici, te za povrat istih, a nikako za utvrđenje ništetnosti, budući se ništavnost nekoga pravnog posla ima procjenjivati u vrijeme poduzimanja tog pravnog posla, kako to proizlazi iz odredbe članka 107. ZOO-a, a ne nakon poduzetog pravnog posla, zbog okolnosti koje su naknadno nastale. Stoga, ispunjenje obveze ne dovodi do ništavnosti pravnog posla iz kojeg je obveza proizašla, već ispunjene obveze ima za posljedicu neosnovanost zahtijevanja ispunjenja obveze. (tako i VTS Pž-7827/04 od dana 4. rujna 2007. godine.)

Slijedom navedenog, budući da tuženik niti nije imatelj predmetne mjenice, te budući da tuženik nije niti popunjavao predmetnu mjenicu, već se predmetna mjenica nalazi kod Marijana Hanžekovića koji je istu i popunio, to je u navedenom dijelu osnovan tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije, te jednako tako budući da čak i da je tužitelj podmirio obvezu temeljem koje je predmetna mjenica izdana, ta okolnost ne dovodi do ništetnosti predmetne mjenice kao niti do ništetnosti zadužnica.

Glede tužiteljevog tvrdnje da Marijan Hanžeković nije zakoniti imatelj mjenice jer se iz iste ne može utvrditi neprekinuti niz indosamenata, pa se mjenica kao takva ne može niti smatrati vjerodostojnom ispravom, te da je stoga ista ništavna, ovaj sud je u odnosu na predmetnu tvrdnju tužitelja utvrdio da je osnovan tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije.

Naime, člankom 15. ZM je propisano da se onaj tko drži mjenicu smatra za njenog zakonitog imatelja, ako svoje pravo dokaže neprekinutim nizom indosamenata. To vrijedi i kad je posljednji indosament bjanko (članak 11. stavak 3.). U pogledu ovog dokazivanja, precrtani indosamenti smatraju se da ne postoje. Kad iza bjanko indosamenta dolazi drugi indosament, smatra se da je potpisnik tog drugog indosamenta stekao mjenicu bjanko indosamentom.

No, kao što je to ranije navedeno, među strankama nije sporno da se predmetna mjenica ne nalazi kod tuženika već kod Marijana Hanžekovića, pa se isto može utvrđivati eventualno samo u tužbi protiv Marijana Hanžekovića, a ne tuženika, tako da utvrđenje da li je Marijan Hanžeković zakoniti imatelj iste ili ne, ne može biti od odlučnog značaja za utvrđenje ništetnosti predmetne mjenice u ovom postupku.

Nadalje, glede tužiteljevog prigovora da tuženik nije mogao ugovorom o cesiji od dana 20.02.2008. godine prenijeti na Marijana Hanžekovića i sredstva osiguranja čije utvrđenje ništavnim tužitelj ovom tužbom i traži, ovaj sud je predmetni navod tužitelja ocijenio neosnovanim.

Prvotno treba naglasiti da tužitelj ne spori sam ugovor o cesiji od dana 20.02.2008. godine koji su sklopili tuženik i Marijan Hanžeković, već spori da je tuženik mogao prenijeti temeljem predmetnog ugovora na Marijana Hanžekovića i sredstva osiguranja čije utvrđenje ništavnim ovom tužbom traži.

Uvidom u Ugovor o cesiji (list 171-174 spisa), ovaj sud je utvrdio da je isti sklopljen između tuženika i Marijana Hanžekovića i da je predmet istog prijenos potraživanja tuženika prema tužitelju u iznosu od 3.634.874,07 kn a temeljem ugovora o namjenskom kreditu za stambenu izgradnju. Naime, člankom 3. ugovora je ugovoreno da potpisom predmetnog ugovora Cedent cedira svoje potraživanje opisano u članku 1. ugovora na cesionara uz naknadu u iznosu od 2.998.771,10 kn, te je člankom 7. ugovora ugovoreno da će prilikom potpisa ugovora Cedent predati Cesionaru i sva sredstva osiguranja koja je primio od Cesusa.

Člankom 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine: 35/05 dalje ZOO) je propisano da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

Tužitelj nije niti tvrdio da je postojala zabrana prijenosa predmetnog potraživanja.

Nadalje, člankom 81. st. 1. ZOO-a je propisano da s tražbinom prelaze na primatelja sporedna prava, kao što su pravo prvenstvene naplate, hipoteka, založno pravo, prava iz ugovora s jamcem, prava na kamate, ugovornu kaznu i sl.

Slijedom navedenog, ugovorne strane ugovora o cesiji su mogle kako su i ugovorile člankom 7. ugovora, ugovoriti da sva sporedna prava a to su i sredstva osiguranja odnosno u konkretnom slučaju mjenice i zadužnice, prelaze sa cedenta na cesionara, pa je stoga i navedeni prigovor tužitelja neosnovan.

Napominje se da je iz predmetnog ugovora o cesiji vidljivo da je predmetnim ugovorom tuženik prenio na Marijana Hanžekovića potraživanja temeljem namjenskih ugovora o kreditu za stambenu izgradnju, te da sukladno Dodatku V sporazuma od dana 31.12.2002. godine, predmetno potraživanje iznosi 3.634.874,07 kn, te da je iz Sporazuma o naplati međusobnih potraživanja od dana 31.12.2002. godine, jasno da su predmetnim sporazumom obuhvaćeni namjenski krediti u razdoblju od 1997. do 2002. godine, pa budući da je kredit na koji se poziva tužitelj broj: 5-100-13836-21 od dana 12. ožujka 2002. godine jasno je da je predmetno potraživanje temeljem ugovora br. 5-100-13836-21 obuhvaćeno predmetnim sporazumom napose budući se u samom sporazumu navodi stanje duga na dan 31.12.2002. godine, a tužitelj s druge strane nije dokazao suprotno odnosno da predmetno potraživanje nije obuhvaćeno predmetnim sporazumom.

Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju čak i da je točna tvrdnja tužitelja da je predmetna mjenica bila predana po ugovoru broj: 5-100-13836-21 od dana 12. ožujka 2002., ne može se govoriti odnosno nije točan navod tužitelja da taj ugovor odnosno potraživanje temeljem tog ugovora nije bilo predmet sporazuma od dana 31.12.2002. godine, pa da samim time tuženik nije mogao prenijeti na Marijana Hanžekovića i predmetnu mjenicu.

Zaključno, sve i da su točni navodi tužitelja, opet se upućuje tužitelj da predmetna mjenica i zadužnice nisu kod tuženika, već kod Marijana Hanžekovića, a s kojime je tužitelj kako je sam zakonski zastupnik tužitelja Ruža Kovačić navela, dogovorio da će tužitelj podmiriti potraživanje Marijana Hanžekovića koje mu je prenijeto od strane tuženika, uz uvjet da Marijan Hanžeković povuče mjenice i zadužnice sa naplate, pa stoga nije od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari navedena tvrdnja tužitelja da je Marijan Hanžeković stekao mjenicu zlonamjerno, jer bi tužitelj samo u postupku protiv Marijana Hanžekovića mogao

istome prigovarati da nije zakoniti imatelj mjenice, te da li je istu popunio protuugovorno, te da je istu stekao zlonamjerno, dok su takovi prigovori prema tuženiku neosnovani zbog promašene pasivne legitimacije, budući su mjenice i zadužnice kod Marijana Hanžekovića. **(točka I. izreke presude)**

Glede zadužnica čije utvrđenje ništetnosti tužitelj traži, tužitelj je smatrao da su iste ništene iz razloga što je prema navodu tužitelja obveza za čije osiguranje su zadužnice izdane, prestala. Tužitelj nije navodio niti jedan drugi razloga zbog kojega bi iste bile ništetne. Kao što je gore već navedeno eventualni prestanka obveze ne rezultira ništavnošću zadužnica koje su izdane radi osiguranje te obveze, već bi prestanak obveze mogao biti činjenična osnova tužbenog zahtjeva za zabranu naplate po zadužnici, te za povrat istih, a nikako za utvrđenje ništetnosti.

S obzirom da tužitelj nije niti navodio neki drugi razlog zbog kojega bi predmetne zadužnice bile ništetne, a budući da je člankom 103. st. 1. ZOO-a je propisano da je ugovor, koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo, te budući da sud nije našao da bi predmetne zadužnice bile u suprotnosti sa Ustavom RH, prisilnim propisima ili moralu društva, to je i u navedenom dijelu kojim se traži utvrđenje ništetnosti zadužnica, odbijen tužbeni zahtjev kao neosnovan. **(točka I. izreke presude)**

S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu dužan je tuženiku u smislu odredbe čl. 154. st. 1. i članka 155. ZPP-a naknaditi troškove parničnog postupka.

Po ocjeni ovoga suda tuženik ima pravo na naknadu troška na ime naknade za zastupanje po odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika – "Narodne novine" broj 142/12, dalje: Tarifa) i to za pristup na ročišta održana dana 6. ožujka 2012., dana 2. listopada 2012., dana 28. prosinca 2015., dana 7. lipnja 2016., dana 13. prosinca 2016. i dana 27. siječnja 2017. godine u iznosu od 40.540,00 kn za svako od navedenih ročišta (Tbr. 9. t. 1.), zatim za sastav podnesaka od 3. veljače 2011. (odgovor na tužbu) i od dana 27. rujna 2012. godine u iznosu od 40.540,00 kn za svaki od navedenih podnesaka (Tbr. 8. t. 1. Tarife), što uvećano za PDV sveukupno iznosi 405.400,00 kn. Temeljem navedenog, tuženiku pripada pravo na naknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od **405.400 kn. (točka II izreke presude)**

Sud je ocijenio nepotrebnim zahtjev tuženika za naknadu troškova pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 625,00 kn sa PDV-om, a to stoga što se dostava presude strankama koje su obaviještene o ročištu na kojem se presuda objavljuje, u slučaju njihovog nedolaska na ročište za objavu, obavlja putem e-oglasne ploče suda istog dana kad je presuda objavljena pa je stoga trošak dolaska na ročište na kojem se presuda objavljuje nepotreban u smislu čl. 155 ZPP. Nadalje, sud nije prihvatio niti tuženikov zahtjev za naknadu troška sudske pristojbe po odluci suda budući da predmetni zahtjev nije sukladno članku 164. ZPP-a, određen. Sukladno navedenom, nije prihvaćen tuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u ukupnom iznosu od 625,00 kn s PDV-om. **(točka III izreke presude).**

U Zagrebu, 10. ožujka 2016.

SUDAC:
Josip Bilić v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

Za točnost opravka
ovlašteni službenik
Irena Benko